

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH
KATEDRA SŁUŻB TECHNICZNYCH

JAWNE

POUFNE

Egz. Nr 25

Płk dr Edward SOCHA

ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE
PUŁKU I DYWIZJI W OBRONIE

Skrypt wykładu

pe 28

55814

AKADEMIA OBRONY NARODOWEJ

WYDZIAŁ WOJSK LĄDOWYCH

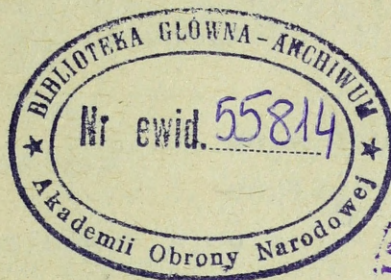
KATEDRA SŁUŻB TECHNICZNYCH

JAWNE

POUFNE

Egz. nr ...

25

Płk dr Edward SOCHA

ZABEZPIECZENIE TECHNICZNE PUŁKU
I DYWIZJI W OBRONIE

Skrypt wykładu

*Przebrany
Przekazany do JAWNE
27.11.2005 Jan Kalinowski*

SPIS TREŚCI

	Strona
1. Wstęp	3
2. Cel zabezpieczenia technicznego	3
3. Rodzaje zabezpieczenia technicznego	3
4. Zasadnicze zadania zabezpieczenia technicznego uzbrojenia i elektroniki i czołgowo-samochodowego	4
5. Planowanie i organizowanie zabezpieczenia technicznego	5
6. Zasady realizacji podstawowych zadań zabezpieczenia technicznego	8
6.1. Zasady uniwersalne	8
6.2. Zasady szczegółowe	9
7. Organizacja zabezpieczenia technicznego pułku i dywizji w obronie	14
7.1. Czynności zabezpieczenia technicznego realizowane w okresie przygotowawczym do obrony	14
7.2. Obsługiwanie techniczne sprzętu	14
7.3. Ewakuacja uszkodzonego sprzętu	14
7.4. Remont uszkodzonego sprzętu	15
7.5. Zaopatrywanie pododdziałów i oddziałów w techniczne środki bojowe i materiałowe	16

1. Wstęp

Utechnicznienie wojsk powoduje rozszerzenie zakresu zadań stojących przed służbami technicznymi i podległymi im jednostkami. Prawidłowa organizacja i realizacja zabezpieczenia technicznego staje się jednym z podstawowych warunków pomyślnej realizacji zadań przez pododdziały, oddziały, związki taktyczne i operacyjne.

Obecnie zabezpieczenie techniczne stanowi część zabezpieczenia techniczno-specjalnego. Wraz z zabezpieczeniem technicznym w skład zabezpieczenia techniczno-specjalnego wchodzi:

- zabezpieczenie techniczno-jądrowe;
- zabezpieczenie techniczno-rakietowe;
- zabezpieczenie metrologiczne.

Zabezpieczenie techniczno-jądrowe organizuje się w celu utrzymania ładunków jądrowych w stałej gotowości do użycia. Jego zasadnicze zadania wykonują polowe techniczne bazy rakietowe (PTBR).

Zabezpieczenie techniczno-rakietowe organizuje się w celu utrzymania przeciwlotniczych i przeciwpancernych pocisków rakietowych w stałej gotowości do użycia. Zadania zabezpieczenia techniczno-rakietowego wykonują siły i środki oddziałów rakietowych, pododdziały techniczno-rakietowe i składy amunicji.

Zabezpieczenie metrologiczne organizują szefowie służb metrologii odpowiedniego szczebla w celu zapewnienia dokładności pomiarów charakterystyk technicznych uzbrojenia i sprzętu technicznego.

Zabezpieczeniu technicznemu, ze względu na temat wykładu, poświęćmy główną uwagę.

2. Cel zabezpieczenia technicznego

Zabezpieczenie techniczne organizuje się w celu zaopatrywania pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych w uzbrojenie i sprzęt techniczny, amunicję (z wyjątkiem amunicji jądrowej) oraz techniczne środki materiałowe, utrzymywania ich w stałej gotowości do użycia, zapewnienia wysokiej skuteczności i niezawodności działania, odtwarzania sprawności technicznej i zapewnienia powrotu wyremontowanego sprzętu do pododdziałów.

3. Rodzaje zabezpieczenia technicznego

Zabezpieczenie techniczne obejmuje:

- zabezpieczenie techniczne uzbrojenia i elektorniki;

- zabezpieczenie techniczne czołgowo-samochodowe;
- zabezpieczenie techniczno-inżynierskie;
- zabezpieczenie techniczno-przeciwichemiczne;
- zabezpieczenie techniczne łączności i zautomatyzowanych systemów dowodzenia wojskami;
- zabezpieczenie techniczno-lotnicze;
- zabezpieczenie techniczne służb tyłowych.

W zabezpieczeniu technicznym pułku i dywizji do podstawowych rodzajów zabezpieczenia należą zabezpieczenie techniczne uzbrojenia i elektroniki oraz czołgowo-samochodowe. Stanowią one trzon, na którym oparte są pozostałe rodzaje zabezpieczenia technicznego. Głównym organizatorem zabezpieczenia technicznego uzbrojenia i elektroniki oraz czołgowo-samochodowego jest zastępca dowódcy pułku, dywizji do spraw technicznych. Pozostałe rodzaje zabezpieczenia planują i realizują, w uzgodnieniu z zastępcą do spraw technicznych, szefowie rodzajów wojsk i służb, podlegli bezpośrednio dowódcy lub szefowi sztabu, każdy w swoim zakresie.

4. Zasadnicze zadania zabezpieczenia technicznego uzbrojenia i elektroniki i czołgowo-samochodowego

Do zasadniczych zadań zabezpieczenia technicznego uzbrojenia i elektroniki należą:

- przyjmowanie i dostarczanie uzbrojenia i technicznych środków bojowych i materiałowych;
- gromadzenie do ustalonych norm zapasów ruchomych i doraźnych amunicji, terminowe ich uzupełnianie w toku walki;
- przygotowanie techniczne uzbrojenia i amunicji do użycia;
- obsługiwanie techniczne sprzętu;
- ewakuacja i remont uzbrojenia i sprzętu technicznego podległego służbie uzbrojenia i elektroniki (SUiE) oraz zapewnienie ich powrotu do pododdziałów;
- sprawowanie systematycznej kontroli nad prawidłowością eksploatacji uzbrojenia, sprzętu elektronicznego i amunicji;
- zaopatrywanie w zestawy remontowe, części wymienne, narzędzia i materiały eksploatacyjne;
- kierowanie działalnością plutonu remontu uzbrojenia, plutonu stacji kontrolno-pomiarowych i pułkowego składu amunicji.

Do podstawowych zadań zabezpieczenia technicznego czołgowo-samochodowego należą:

- przyjmowanie i dostarczanie do pododdziałów sprzętu czołgowo-samochodowego i technicznych środków materiałowych;

- nadzór nad prawidłową eksploatacją sprzętu;
- przygotowanie pododdziałów technicznych do pracy w zakresie przeprowadzania obsługi technicznych i odtwarzania sprawności technicznej sprzętu czołgowo-samochodowego;
- obsługiwanie techniczne, ewakuacja i remont uszkodzonego sprzętu oraz zapewnienie jego szybkiego powrotu do wojsk;
- szkolenie pododdziałów w zakresie znajomości sprzętu czołgowo-samochodowego;
- ciągłe kierowanie siłami i środkami technicznymi służby.

5. Planowanie i organizowanie zabezpieczenia technicznego

Głównym organizatorem zabezpieczenia technicznego jest zastępca dowódcy ds. technicznych. Metoda organizacji zabezpieczenia technicznego pułku, dywizji uzależniona jest od przyjętej przez dowódcę i sztab metody przygotowania walki. Podstawę organizacji zabezpieczenia technicznego w wypadku stosowania metody równoległego przygotowania walki stanowią:

- wstępne zarządzenie bojowe dowódcy dywizji, armii;
- wstępne zarządzenie techniczne zastępcy dowódcy dywizji, armii ds. technicznych;

- zamiar dowódcy pułku, dywizji;
- dane o sytuacji technicznej pułku, dywizji.

W wypadku stosowania metody kolejnego przygotowania walki zabezpieczenie techniczne organizuje się na podstawie:

- rozkazu bojowego lub zarządzenia bojowego dowódcy dywizji, armii;
- rozkazu technicznego dowódcy dywizji, armii;
- decyzji dowódcy pułku, dywizji;
- dane o sytuacji technicznej pułku, dywizji.

Zastępca dowódcy ds. technicznych po zapoznaniu się z zadaniem, zamiarem i rozkazem (wstępnym zarządzeniem) technicznym dokonuje ich analizy, ocenia sytuację techniczną, przygotowuje dane do zarządzeń wstępnych, przedstawia dowódcy propozycje zabezpieczenia technicznego wojsk, stawia zadania podległym organom wykonawczym, udziela pomocy wojskom oraz podległym organom wykonawczym w przygotowaniu działań.

W trakcie analizy ww. informacji zastępca dowódcy ds. technicznych powinien szczególnie przemyśleć charakter, cel, tempo działań, przewidywane ugrupowanie bojowe i kierunek działań, terminy osiągnięcia gotowości do działań, udział przełożonego w realizacji zadań zabezpieczenia technicznego pułku, dywizji, oraz zakres prac związanych z zabezpieczeniem pododdziałów, oddziałów w okresie przygotowawczym i w czasie trwania działań bojowych.

Na podstawie analizy ustala:

- zadania służb technicznych w przewidywanych działaniach bojowych;
- zakres przygotowania pod względem technicznym pododdziałów, oddziałów do rozpoczęcia walki;

- ogólną koncepcję zabezpieczenia technicznego wojsk w toku działań.

Ocenę sytuacji technicznej oddziału przeprowadza osobiście zastępca dowódcy ds. technicznych, wykorzystując do tego celu meldunki i propozycje szefów służb oraz dowódców podległych mu pododdziałów, oddziałów.

Oceniając sytuację techniczną rozpatruje się:

- stan ukompletowania wojsk w podstawowe rodzaje uzbrojenia i sprzętu technicznego, stan techniczny sprzętu i warunki jego eksploatacji oraz potrzeby w zakresie obsługiwań technicznych;
- stan, rozmieszczenie i możliwości polowych składów służb technicznych (PSA, PST) oraz krem, brem;
- stan techniczny środków bojowych i materiałowych w pododdziałach, oddziałach z uwzględnieniem planowanych dostaw na uzupełnienie zapasów;
- prawdopodobne straty w uzbrojeniu i sprzęcie technicznym oraz warunki jego ewakuacji i remontu;
- warunki ochrony i obrony pododdziałów służb technicznych;
- możliwości organizacji dowodzenia elementami ugrupowania służb technicznych.

Przy ocenie sytuacji w zakresie organizacji i wykonania zadań zabezpieczenia technicznego należy uwzględnić charakter działań bojowych przeciwnika, rzeczywistą sytuację faktyczną, charakter terenu, infrastrukturę techniczną rejonu działań, i warunki atmosferyczne i porę roku.

Na podstawie oceny sytuacji technicznej zastępca dowódcy ds. technicznych powinien ustalić siły i środki jakimi dysponuje oraz jakie mu będą potrzebne do zabezpieczenia technicznego wojsk.

W celu opracowania koncepcji zabezpieczenia technicznego, sposób realizacji niektórych zadań zabezpieczenia technicznego zastępca dowódcy ds. technicznych musi uzgodnić z szefem sztabu, kwatermistrzem, szefami rodzajów wojsk i służb pułku, dywizji.

Z szefem sztabu pułku, dywizji uzgadnia:

- skład, rozmieszczenie, przesunięcie, sposób obrony i ochrony elementów zabezpieczenia technicznego;
- zakres, czas i sposób wykonywania obsługiwań technicznych;
- tryb przekazywania wyremontowanego sprzętu technicznego do pododdziałów;
- drogi ewakuacji technicznej;

- podział limitów zużycia amunicji strzeleckiej, czołgowej do armaty i przeciwpancernych pocisków kierowanych zainstalowanych na BWP;

- miejsce i sposób zaopatrywania pododdziałów w amunicję.

Z kwatermistrzem zastępcą dowódcy ustala:

- zakres, czas i miejsce dowozu technicznych środków bojowych i materiałowych do pododdziałów, oddziałów;

- ewakuację mienia służb technicznych transportem samochodowym kzaop bzaop;

- udzielanie pomocy technicznej kzaop, bzaop.

Od szefów rodzajów wojsk i służb zastępca dowódcy pułku ds. technicznych powinien: otrzymać dane dotyczące podziału limitu technicznych środków bojowych, będących w gestii każdego z nich: uzgodnić z nim zakres, czas, miejsce i sposób zaopatrywania w techniczne środki bojowe oraz udzielania pomocy technicznej podległym im pododdziałom.

Zadania zabezpieczenia technicznego pułku, dywizji realizują załogi (obsługi) sprzętu, drużyny remontowe batalionów; kompania remontowa pułku i batalion remontowy dywizji.

Na bazie sił i środków pododdziałów, oddziałów remontowych na czas działań bojowych organizuje się następujące elementy techniczne:

- zamykanie techniczne kolumn marszowych, pojazdów gąsienicowych;

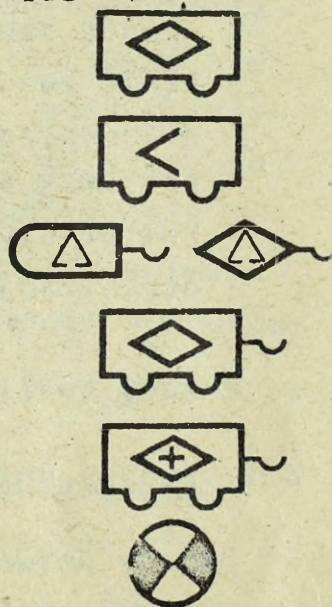
- zamykanie techniczne kolumn marszowych pojazdów kołowych;

- patrole rozpoznania i pomocy technicznej - PRPT

- grupy ewakuacyjno-remontowe - GER

- grupy ratunkowo-ewakuacyjne - GRE

- punkty zbiórki uszkodzonego sprzętu - PZUS

Całokształt organizacji zabezpieczenia technicznego zastępcy dowódcy pułku ds. technicznych przedstawia w formie graficznej na mapie roboczej i tabelarycznej w legendzie.

Zastępca dowódcy dywizji ds. technicznych opracowuje plan zabezpieczenia technicznego. Graficzną część planu wykonuje na mapie specjalnie do tego celu przeznaczonych.

Na mapie przedstawia się następujące informacje:

- linie rozgraniczenia z sąsiadami;

- rubież styczności wojsk własnych z nieprzyjacielem;

- przewidywane kierunki działania nieprzyjaciela;
- rubieże zadań i położenie zabezpieczanych pod względem technicznym pododdziałów;
- stanowiska dowodzenia wyższego, własnego i niższego szczebla;
- aktualne i planowane położenie oddziałów remontowych i ISD wyższego szczebla;
- aktualne i planowane położenie własnych pododdziałów remontowych i niższego szczebla;
- drogi dowozu i ewakuacji (ewakuacji technicznej);
- planowane rejony przeładunkowe amunicji z transportu przełożonego oraz punkty spotkań organicznego transportu z amunicją z przedstawicielami zaopatrywanych pododdziałów, oddziałów;
- rejony przewidywanych największych strat w sprzęcie technicznym;
- rodzaje i ilość wymaganych obsługiwanych technicznych sprzętu technicznego oraz czas i miejsce ich wykonania;
- rejony uderzeń BMR, skażeń, zniszczeń i pożarów - jeżeli występują;
- kierunek wiatru.

Legenda zawiera informacje precyzujące:

- główne zadania służb technicznych;
- sposób zabezpieczenia pułku, dywizji w amunicję;
- limit zużycia amunicji przydzielony pododdziałom, oddziałom;
- stan sprzętu technicznego na początek działań;
- prognozę strat i odzysku sprzętu w toku działań;
- zamiar użycia sił i środków ewakuacyjno-remontowych;
- organizację kierowania zabezpieczeniem technicznym.

6. Zasady realizacji podstawowych zadań zabezpieczenia technicznego

6.1. Zasady uniwersalne

Zasady uniwersalne zabezpieczenia technicznego wojsk odnoszą się w jednakowym stopniu do wszystkich zadań realizowanych przez służby techniczne, a mianowicie do: obsługi technicznego; rozpoznania technicznego; ewakuacji i remontu sprzętu oraz zaopatrywania w techniczne środki bojowe i materiałowe. Do zasad uniwersalnych zaliczamy:

- zasadę skupiania głównego wysiłku;
- zasadę priorytetu;
- zasadę czasu dyspozycyjnego.

Zasada skupiania głównego wysiłku zabezpieczenia technicznego jest zbieżna z jedną z zasad walki, tzn. z zasadą ześrodkowania sił i środków oraz wysiłków w celu wykonania zadań głównych w decydującym miejscu i czasie. Polega na gromadzeniu sił i środków oraz wysiłków zabezpieczenia

technicznego w rejonie głównego wysiłku obrony lub na kierunku głównego uderzenia w celu wykonania zadań decydujących w danej sytuacji o powodzeniu. Skupianie wysiłku zabezpieczenia technicznego osiąga się przez umiejętny podział sił i środków według rejonów (kierunków) działań i przenieszenia wysiłków zabezpieczenia technicznego tam gdzie rozstrzygają się losy walki.

Zasada priorytetu ściśle wiąże się z zasadą skupiania głównego wysiłku. Priorytet w realizacji zadań zabezpieczenia technicznego wyznacza się biorąc pod uwagę miejsce i rolę zabezpieczanych pododdziałów, oddziałów w ugrupowaniu bojowym pułku, dywizji oraz znaczenie sprzętu technicznego w wykonywanym zadaniu.

W pierwszej kolejności udziela się pomocy technicznej tym pododdziałom, oddziałom, które pierwsze wejdą do walki oraz tym, które będą w niej odgrywały decydującą rolę. W odniesieniu do sprzętu w pierwszej kolejności zabezpieczeniem technicznym należy objąć sprzęt, który w danej sytuacji będzie decydował o sile ognia pododdziału, oddziału czy związku taktycznego.

Zasada czasu dyspozycyjnego jest z kolei ściśle powiązana z rodzajem i tempem realizacji działań bojowych. Elementy zabezpieczenia technicznego powinny utrzymywać stałą łączność taktyczną z zabezpieczanymi pododdziałami czy oddziałami. Oznacza to, że im większe jest tempo działań wojsk lub krótszy czas przebywania ich w danym rejonie tym mniej czasu mogą elementy zabezpieczenia technicznego przeznaczyć na udzielanie im pomocy technicznej. Będą zatem zmuszone w pierwszej kolejności odtwarzać stan podatności sprzętu, którego czas ewakuacji i remontu będzie najmniejszy.

6.2. Zasady szczegółowe

Zasady szczegółowe zabezpieczenia technicznego wojsk odnoszą się tylko do jednego z zadań realizowanych przez służby techniczne.

Zasady obsługi technicznego

W obsłudze sprzętu obowiązują następujące zasady:

- zasada planowo-profilaktycznego przeprowadzania obsługi technicznych;
- zasada zachowania wyznaczonego poziomu gotowości bojowej wojsk;
- zasada wykonywania obsługi sprzętu w ugrupowaniu bojowym wojsk;
- zasada wykonywania obsługi technicznych w okresie przygotowania wojsk do działań.

Zasada planowo-profilaktycznego przeprowadzania obsługi technicznych sprzętu oznacza, że obsługa techniczna sprzętu należy przepro-

...adzać w ustalonym normami czasie, po przejechaniu odpowiedniej ilości kilometrów lub przepracowaniu ustalonej liczby motogodzin.

Wyróżnia się następujące rodzaje obsługiwań:

- obsługiwanie codzienne (OC);
- obsługiwanie techniczne nr 1 (OT-1) i nr 2 (OT-2);
- obsługiwania sezonowe.

Obsługiwania codzienne sprzętu technicznego wykonuje się po każdorazowym jego użyciu. Celem OC jest sprowadzenie stanu gotowości sprzętu do użycia i usunięcia ewentualnych nieprawności. Wykonuje go załoga (obsługa).

Obsługiwania techniczne OT-1, OT-2 wykonują załogi (obsługi) pod nadzorem specjalistów i z pomocą specjalistycznych środków pododdziałów i oddziałów remontowych, po wyczerpaniu rezerw międzyobsługowych normatywnie ustalonych dla każdego rodzaju sprzętu.

Normy rezerw międzyobsługowych OT-1, OT-2 dla niektórych grup sprzętu przedstawiono w tabeli nr 1.

Tabela 1

Rodzaj sprzętu	Wielkość normy (km)		Cykl obsługi	Pracochłonność (rg)	
	OT-1	OT-2		OT-1	OT-2
Czołg T-54, T-55	900-100	1800-2000	OT-1, OT-2	25-26	80-86
Czołg T-72	1600-1800	3300-3500	OT-1, OT-2	25-26	80-86
BWP	2400-2500	4800-5000	OT-1, OT-2	20-25	70-80
SKOT	1300-1500	5200-6000	3xOT-1, OT-2	15-16	30-35
Sam.cież.ter.	1000-1200	5000-6000	4xOT-1, OT-2	6-10	18-30
Sam.cież.szos.	1500-1800	6000-7200	3xOT-1, OT-2	6-10	18-30

W celu zachowania wyznaczonego poziomu gotowości bojowej wojsk liczba jednocześnie obsługiwanego sprzętu musi być ściśle określona. Ilość jednocześnie obsługiwanego egzemplarzy sprzętu określają dowódcy odpowiedniego szczebla.

Obsługiwania techniczne sprzętu wykonuje się bez wyprowadzania go z ugrupowania bojowego w okresie przygotowania działań. Obsługiwaniom podlega sprzęt, którego zapas rezerwy międzyobsługowej jest mniejszy od planowanego jego zużycia w działaniach bojowych.

Zasady rozpoznania technicznego

Rozpoznanie techniczne jest działaniem poprzedzającym ewakuację i remont sprzętu. Celem rozpoznania technicznego jest:

- lokalizacja miejsca uszkodzenia (uwięźnięcia) sprzętu;

- rozpoznanie drogi dojścia do sprzętu;
- określenie stopnia uszkodzonego sprzętu i rodzaju przewidywanego remontu;
- określenie stanu zdrowotnego załogi.

W realizacji rozpoznania technicznego obowiązuje zasada powszechności rozpoznania. Oznacza ona, że obowiązek rozpoznania technicznego nie spoczywa tylko na specjalistycznych elementach zabezpieczenia technicznego (PR i PT, PRT, GRT). Na korzyść rozpoznania technicznego powinni działać wszyscy użytkownicy sprzętu. Do ich obowiązków należy meldowanie lub sygnalizowanie elementom zabezpieczenia technicznego o miejscu uszkodzenia (uwięźnięcia) sprzętu, wstępna ocena charakteru uszkodzenia i w miarę możliwości określenie rodzaju pomocy jakiej należy mu udzielić.

Istotnym źródłem informacji o uszkodzonym sprzęcie są również meldunki składane w sieci łączności dowodzenia przez dowódców wozów bojowych i pododdziałów o uszkodzeniu lub wyłączeniu sprzętu z walki.

Zasady ewakuacji sprzętu technicznego

Ewakuacja sprzętu technicznego obejmuje czynności wykonywane przez etatowe lub nieetatowe siły i środki ewakuacyjne w celu przemieszczenia tego sprzętu w określone miejsce lub przywrócenie mu naturalnego (użytkowego) położenia.

W ewakuacji technicznej obowiązują następujące zasady:

- zasada ewakuacji na siebie;
- zasada podatności ewakuacyjnej;
- zasada powszechności ewakuacji.

Zasada ewakuacji na siebie oznacza, że przełożony zobowiązany jest własnymi siłami i środkami wyewakuować sprzęt stanowiący nadwyżkowy fundusz remontowy podwładnego.

Sposób ewakuacji sprzętu technicznego zależy od jego podatności ewakuacyjnej. Podatność ewakuacyjna charakteryzuje stopień trudności ewakuacji sprzętu i zależy od jego masy, wymiarów i konstrukcji oraz warunków terenowych, atmosferycznych i położenia ewakuowanego sprzętu.

Ze względu na podatność ewakuacyjną sprzęt dzieli się na "ciężki" i "lekki". Sprzęt ciężki to sprzęt, którego ewakuacja jest możliwa przy użyciu specjalistycznych sił i środków ewakuacyjnych. Przykładami takiego sprzętu są pojazdy gąsienicowe, transportery opancerzone, samochody o dużej ładowności itp. Sprzęt lekki stanowi sprzęt przenoszony i holowany (moździerze, sprzęt artyleryjski ciągnięty itp.) oraz samochody osobowo-terenowe i ciężarowe o małej i średniej ładowności. Sprzęt lekki na szczeblu taktycznym ewakuuje się środkami transportowymi powszechnego

użytku, np. samochodami powracającymi po dowozie środków materiałowych.

Istotne znaczenie w zwiększeniu efektywności ewakuacji sprzętu w działaniach bojowych ma zasada powszechności ewakuacji. W myśl tej zasady użytkownicy sprzętu technicznego i dowódcy pododdziałów zobowiązani są do ewakuacji swojego sprzętu technicznego możliwymi do zastosowania przez nich metodami i dostępnymi im środkami.

Sprzęt w pierwszej kolejności ewakuuje się z miejsca jego unieruchomienia w najbliższe ukrycie, a następnie do miejsca remontu. Priorytet zadań ewakuacyjnych ustala zastępca dowódcy odpowiedniego szczebla do spraw technicznych.

Zasady remontu sprzętu technicznego

W realizacji remontu sprzętu technicznego w działaniach bojowych wojsk na szczeblach taktycznych przyjmuje się następujące zasady:

- zasada odtwarzania zdolności technicznej sprzętu;
- zasada gradacji wykonywania remontów;
- remont sprzętu w miejscu uszkodzenia.

Zasada odtwarzania zdolności technicznej sprzętu polega na przywróceniu, w wyniku remontu, wartości tych parametrów stanu, które umożliwiają realizację wymaganych funkcji w określonych sytuacjach bojowych. Na przykład czołg z uszkodzonym układem jezdnym a sprawnym uzbrojeniem może spełniać w obronie funkcję środka ogniowego. W takiej sytuacji będzie uznany za zdolny technicznie. Ten sam czołg w działaniach zaczepnych uznany będzie za niezdatny technicznie.

Zasada gradacji wykonywania remontów ściśle wiąże się z czasem dyspozycyjnym i wyposażeniem technicznym elementów zabezpieczenia technicznego oraz wymaganym rodzajem remontu sprzętu. Podstawowym kryterium kwalifikowania uszkodzonego sprzętu do odpowiedniego rodzaju remontu jest przewidywana pracochłonność usunięcia powstałego uszkodzenia, zgodnie z procesem technologicznym, wyrażona w roboczogodzinach. Przewidywaną pracochłonność oraz czas postoju w remoncie wybranych egzemplarzy sprzętu przedstawiono w tabeli nr 2.

Tabela 2

Wyszczególnienie	Czołgi, gąsienice 10. ciągniki panc.		Opancerzone transportery kołowe		Samochody	
	Pracochłonność (rg)	Czas post. w rem. (godz.)	Pracochłonność (rg)	Czas post. w rem. (godz.)	Pracochłonność (rg)	Czas post. w rem. (godz.)
Rem. bież. (RB)	do 60	do 10	do 60	do 10	do 16	do 4
Rem. śred. (RS)	do 150	do 24	do 140	do 22	do 60	do 8

Remont główny (RG) uszkodzonego sprzętu wykonywany jest w stacjonarnych zakładach remontowych i obejmuje sprzęt, którego remont przekracza pracochłonności podane dla remontu średniego.

Sprzęt nie kwalifikujący się, ze względu na rozmiary doznanego uszkodzenia (z poważnym uszkodzeniem kadłuba, ramy itp.), do remontu zalicza się do strat bezpowrotnych (SB) i podlega spisaniu z ewidencji.

Na szczeblu pułku i dywizji wykonuje się tylko RB, ze względu na wyposażenie techniczne pododdziałów i oddziałów remontowych. Uwzględniając czas dyspozycyjny poszczególne elementy zabezpieczenia technicznego będą remontowały tylko te egzemplarze sprzętu, których przewidywany czas postoju w remoncie (t_r) będzie mniejszy lub równy czasowi dyspozycyjnemu (t_d) danego elementu.

$$t_r \leq t_d$$

W działaniach bojowych obowiązującą zasadą jest kierowanie środków remontowych do uszkodzonego sprzętu. Na PZUS powinien być remontowany tylko ten sprzęt, którego z różnych przyczyn (czas dyspozycyjny, warunki terenowe i atmosferyczne itp.) nie można wyremontować w miejscu uszkodzenia.

Zasady zaopatrywania w techniczne środki bojowe i materiałowe (TSBiM)

Zaopatrywanie w TSBiM obejmuje zespół czynności polegający na:

- ustaleniu wielkości potrzeb i źródeł ich pokrycia;
- przyjmowaniu, przechowywaniu i konserwacji zasobów;
- przygotowaniu do wydawania i wydawaniu;
- prowadzeniu ewidencji i sprawozdawczości;
- sprawowaniu kontroli nad właściwym przechowywaniem technicznych środków bojowych i materiałowych w stosunku do których centralnym organem zaopatrywania jest SUIE oraz SCZS.

W procesie zaopatrywania obowiązują następujące zasady szczegółowe:

- zasada dostarczania TSBiM przez przełożonego do podwładnego własnymi środkami transportowymi (zaopatrywanie "od siebie");
- zasada systematyczności uzupełniania zapasów;
- zasada zestawowości zaopatrywania.

Zasada pierwsza oznacza, że armia zobowiązana jest zaopatrywać w TSBiM dywizję. Pułk zaopatrywany jest przez dywizję, a zaopatruje podległe jemu pododdziały. W uzasadnionych wypadkach przełożony może nakazać pododdziałom, oddziałom transportowym pominąć jedno lub kilka ogniw zaopatrywania lub podwładnemu pobrać środki materiałowe z wyznaczonego źródła własnymi środkami transportowymi.

Systematyczność uzupełniania zapasów oznacza, że zapasy ruchome TŚBiM podlegają uzupełnianiu w toku działań bojowych zgodnie z wcześniej opracowanym planem zaopatrywania.

Zaopatrywanie wojsk w techniczne środki materiałowe w działaniach bojowych odbywać się będzie, zgodnie z obowiązującą zasadą, w formie zestawów remontowych lub jednostek ładunkowych części i materiałów przeznaczonych dla potrzeb remontowych i obsługowych sprzętu.

7. Organizacja zabezpieczenia technicznego pułku, dywizji w obronie

7.1. Czynności zabezpieczenia technicznego realizowane w okresie przygotowawczym do obrony

W okresie przygotowawczym do obrony w pułku i dywizji należy:

- przygotować pododdziały ewakuacyjno-remontowe do pracy w warunkach stałego oddziaływania nieprzyjaciela wszystkimi posiadanymi środkami rażenia;
- zgromadzić w pododdziałach i oddziałach zapasy technicznych środków bojowych i materiałowych z uwzględnieniem potrzeb prowadzenia uporczywej obrony i walki w okrążeniu oraz możliwości powstania przerw w zaopatrywaniu;
- zrealizować niezbędne przedsięwzięcia z zakresu zabezpieczenia technicznego pododdziałów i oddziałów, a szczególnie działających na pozycji przedniej, kontratakujących i przechodzących do działań zaczepnych.

7.2. Obsługiwanie techniczne sprzętu

Obsługiwanie techniczne sprzętu w obronie przeprowadza się bezpośrednio w rejonach rozmieszczenia sprzętu lub w najbliższych ukryciach.

Kolejność wykonywania obsługań ustala dowódca dywizji w stosunku do oddziałów, dowódca pułku w stosunku do pododdziałów, a dowódcy pododdziałów w stosunku do poszczególnych egzemplarzy sprzętu.

W pierwszej kolejności należy wykonać obsługiwanie techniczne sprzętu w pododdziałach, oddziałach przewidywanych do kontrataku.

7.3. Ewakuacja uszkodzonego sprzętu

W toku walki obronnej obowiązują następujące zasady ewakuacji:

- środki ewakuacyjne pułków ewakuują uszkodzony sprzęt do dróg dowozu i ewakuacji (ewakuacji technicznej) i pułkowych PZUS;
- sprzęt, którego remont przekracza możliwości sił i środków pułku ewakuują środki ewakuacyjne dywizji do dywizyjnego PZUS;
- nadwyżkowy fundusz remontowy dywizji ewakuowany jest siłami i środkami ewakuacyjnymi armii do armijnego PZUS;

- w pierwszej kolejności ewakuuje się sprzęt z pododdziałów pierwszorzutowych;

- w szczególnych wypadkach w celu niedopuszczenia do przechwycenia przez nieprzyjaciela uszkodzonych pojazdów do ewakuacji ich mogą być wykorzystane pojazdy bojowe;

- uszkodzone lub ugrzęźnięte pojazdy mechaniczne, których ewakuacja jest niemożliwa, a istnieje niebezpieczeństwo przejęcia go przez nieprzyjaciela, niszczą specjalne grupy organizowane na rozkaz dowódcy pułku.

Posiadánymi siłami i środkami pułk średnio w ciągu doby walki może wyewakuować trzy czołgi, trzy BWP i pochodne oraz trzy TO i samochody pancerne.

Siłami i środkami ewakuacyjnymi pułków i brem dywizji w ciągu doby walki można wyewakuować do 17 czołgów, 18-23 BWP i pochodne oraz do 15 TO i samochodów pancernych.

7.4. Remont uszkodzonego sprzętu

W działaniach obronnych pułku i dywizji remont bieżący uszkodzonego sprzętu wykonuje się w miejscu uszkodzenia lub na PZUS. Sprzęt wymagający pozostałych rodzajów remontów podlega ewakuacji do armijnego PZUS.

W ciągu doby walki siłami i środkami pułku i dywizji można wyremontować:

Rodzaj sprzętu	jm	pz (RB)	DZ (RB)
Czołgi i pochodne	szt.	4	18
BWP i pochodne	szt.	4	18
TO	szt.	1	5
Samochody	szt.	5	57
Broń strzelecka	ujp	20	130
Sprzęt artyleryjski	ujp	1,3	10
Sprzęt rakietowy	ujp	-	0,5

Przewidywane średnie dobowe straty uzbrojenia i sprzętu technicznego w obronie bez użycia BMR są następujące (z użyciem BMR + 25% przewidywanych strat) (w %)

Oddz. ZJ	Rzut	Czołgi	BWP	TO i sam. panc.	Sam.	Broń strzel.	Sprzęt art. i moźdz.	Sprzęt rak.
PZ	I	13-16	9-11	8-10	5-6	5-8	8-10	-
	II	9-12	6-7	4-	4-5	3-4	5-6	-
DZ	I	11-13	7-8	5-6	4-5	4-6	5-6	22-38
	II	8-11	5-6	3-4	3-4	2-3	4-5	8-12

Elementy zabezpieczenia technicznego pułku i dywizji w obronie rozmieszcza się w sposób następujący:

- PRiPT - w ugrupowaniu bojowym kompanii pierwszorzutowych tj. 600-800m od rubieży styczności wojsk;
- GER - batalionowe - między pierwszym a drugim rzutem batalionu, tj. 1-2 km od rubieży styczności wojsk;
 - pułkowe - między pierwszym a drugim rzutem pułku, tj. 3-5 km od rubieży styczności wojsk;
 - dywizyjne - między pierwszym a drugim rzutem dywizji, tj. 10-15 km od rubieży styczności wojsk;
- PZUS - pułku - na wysokości lub za ugrupowaniem bojowym batalionów drugiego rzutu, tj. 10-12 km od przedniego skraju obrony;
 - dywizji - na wysokości lub za ugrupowaniem bojowym drugorzutowych pułków, tj. 25-30 km od przedniego skraju obrony.

Z krem pułku można wydzielić 1-2 pułkowych GER. W skład każdej z grup może wchodzić: ciągnik ewakuacyjny, drużyna remontu pojazdów gąsienicowych, drużyna remontu pojazdów kołowych, samochód z częściami wymiennymi.

Na szczeblu dywizji z sił i środków brem można wydzielić 2-3 dywizyjnych GER. Każda z nich może w swym składzie posiadać 2-3 drużyny remontu pojazdów gąsienicowych, 1-2 drużyny pojazdów kołowych, 1-2 ciągniki ewakuacyjne oraz samochód z częściami zamiennymi.

GER rozmieszcza się w rejonie głównego wysiłku obrony, natomiast PZUS poza przewidywanym kierunkiem głównego uderzenia nieprzyjaciela.

Kompania remontowa rozwinięta na PZUS zajmuje rejon o powierzchni do 0,5 km², natomiast batalion remontowy 3-4 km. Czas rozwijania krem wynosi do 1 godz., a brem 1-2 godz, czas zwijania odpowiednio 45 min i do 1,5 godz. W obronie należy zawsze wyznaczyć, a w miarę możliwości przygotować 1-2 zapasowe rejony rozwinięcia PZUS.

7.5. Zaopatrywanie pododdziałów i oddziałów w techniczne środki bojowe i materiałowe

Organizując zaopatrywanie w amunicję pododdziałów i oddziałów w obronie szczególną uwagę należy zwrócić na:

- przygotowanie polowych składów amunicji do pracy w warunkach prowadzenia aktywnych działań obronnych;
- gromadzenie w pododdziałach i na stanowiskach ogniowych artylerii zapasów doraźnych zabezpieczających potrzeby prowadzenia uporczywej obrony, a nawet walki w okrążeniu;

- zaopatrywanie w amunicję wojsk wydzielonych do działań w pasach przesłania;

- zabezpieczenia w amunicję pododdziałów, oddziałów przewidzianych do wykonywania kontrataków i przejścia do działań zaczepnych.

W dywizji przechodzącej do obrony w pierwszej kolejności należy ustalić stan zapasów i uzupełnić brakującą ilość amunicji w pododdziałach prowadzących działania w pasie przesłania i w oddziałach pierwszorzutowych.

PSA w obronie rozmieszcza się:

- kompanijne i batalionowe - w ugrupowaniu bojowym pododdziałów lub bezpośrednio za nimi;

- pułkowe i dywizyjne w zasadzie za drugim rzutem ugrupowania bojowego pułku, dywizji, w terenie trudnodostępnym dla czołgów przeciwnika.

Techniczne środki materiałowe dostarczane są transportem przełożonego zgodnie z zapotrzebowaniem podwładnego.

Amunicję do walczących batalionów, baterii artylerii dostarcza się 1-3 razy w ciągu doby.

Pierwszorzutowe oddziały powinny otrzymać amunicję 1-2 razy w ciągu doby.

Dywizja jest zaopatrywana również 1-2 razy w ciągu doby.

Wydrukowano w 25 egz.

Egz. nr 1-25 - Bibl.Nauk.DZS

Wyk. płk Socha

Druk MK

Druk AON nr pf 238/pf 1080/WW

Kor. KK

